

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ СЕКУЛИЋ и КУЧЕВИЋ против СРБИЈЕ

(представке бр. 28686/06 и 50135/06)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

15. октобар 2013. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима утврђеним чланом 44. став 2. Конвенције. Она може бити предмет редакторских промена.

У предмету Секулић и Кучевић против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Већа у саставу:

Guido Raimondi, *председник*,

Peer Lorenzen,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nebojša Vučinić,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Helen Keller, *судије*,

и Stanley Naismith, *секретар Одељења*,

после већања на затвореној седници одржаној 24. септембра 2013. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (бр. 28686/06 и 50135/06) против Републике Србије коју су Суду поднеле, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“), две српске држављанке, гђа Гвоздена Секулић (у даљем тексту: „прва подносиатељка представке“) и гђа Сабахета Кучевић (у даљем тексту: „друга подносиатељка представке“), дана 20. јуна 2006. године, односно 4. децембра 2006. године.
2. Прву подносиатељку представке је заступала гђа М. Поповић и гђа Ш. Доловац, док је другу подносиатељку представке заступала гђа Р. Гарибовић, све три адвокати из Новог Пазара. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник, г. С. Царић.
3. Подносиатељке представки су тврдиле да је држава повредила њихова права према члану 6. став 1. Конвенције и члану 1. Протокола број 1 уз њу, због пропуста да изврши правоснажне домаће пресуде донете у њихову корист. Прва подносиатељка представке је још тврдила да није имала на располагању делотворно домаће правно средство с тим у вези.
4. Представке су прослеђене Влади 17. августа 2009. године. Такође је одлучено да се одлука о допуштености и основаности представки донесе истовремено (члан 29. став 1.).

ЧИЊЕНИЦЕ

I ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Чињенице предмета како су их странке изнеле, могу се укратко представити како следи.
6. Прва и друга подносиатеља представке рођене су 1952. године, односно 1965. године и живе у Новом Пазару.
7. Прва подносиатеља представке је била запослена у предузећу „Рашка Холдинг АД – Памучна радионица ДОО“ (у даљем тексту: „први дужник“), а друга подносиатеља представке је била запослена у предузећу „Рашка Холдинг АД – Дорада тканина ДОО“ (у даљем тексту: „други дужник“). Дужници су предузећа са ограниченом одговорношћу у власништву „Рашка Холдинг Компанија“ (у даљем тексту: „матично предузеће“).
8. Подносиатеље представки су 14. маја 1996. године, односно 15. маја 1996. године послате на принудно плаћено одсуство док се не обнови нормална производња и довољно не побољша пословање наведених дужника.
9. Док су биле на овом одсуству, у складу са релевантним домаћим законодавством, подносиатеље представки су имале право на значајно смањена месечна римања, као и на уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и других доприноса социјалног осигурања.
10. Пошто дужници нису испунили ове обавезе, подносиатеље представки су покренуле бројне посебне парничне поступке пред Општинским судом у Новом Пазару (у даљем тексту: „Општински суд“).

A. У вези са првом подносиатељком представке

1. Први круг поступака

11. Општински суд је 26. фебруара 2004. године пресудио у корист прве подносиатеље представке и наложио њеном послодавцу да јој исплати:
 - i. гарантовану месечну зараду од 15. маја 1996. године до 1. јуна 2001. године (РСД 13.370 укупно; ЕУР 190 у релевантном тренутку), заједно са законском каматом;
 - ii. минималну месечну зараду од 1. јуна 2001. године до 31. децембра 2003. године (РСД 120.822 укупно; ЕУР 1.725), заједно са законском каматом;
 - iii. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за исте периоде;и
 - iii. РСД 6.800 (ЕУР 95) за судске трошкове.

12. Ова пресуда је постала правоснажна 15. марта 2004. године.
13. На предлог прве подносиоце представке Општински суд је 18. марта 2004. године донео решење о извршењу у вези са гарантованом зарадом, и истовремено досудио првој подносиоце представке додатни износ од РСД 1.800 (ЕУР 25) на име трошкова извршења. Даље је наведено да ће пресуда бити извршена путем преноса са рачуна дужника или продајом одређене покретне имовине и/или непокретне имовине првог дужника.

2. Други круг поступака

14. Општински суд је 17. јуна 2004. године пресудио у корист прве подносиоце представке и наложио њеном послодавцу да јој исплати:
 - i. минималну месечну зараду од 1. јануара 2004. године до 30. априла 2004. године (РСД 21.576 укупно; ЕУР 300), заједно са законском каматом; и
 - ii. РСД 7.800 (ЕУР 110) за судске трошкове.
15. Ова пресуда је постала правоснажна 12. јула 2004. године.
16. На предлог прве подносиоце представке Општински суд је 14. јула 2004. године донео решење о извршењу, у исто време досудивши првој подносиоце представке додатни износ од РСД 1.200 (ЕУР 15) за трошкове извршења. Даље је наведено да ће пресуда бити извршена путем преноса са рачуна дужника или продајом одређене покретне имовине и/или непокретне имовине првог дужника.

3. Трећи круг поступака

17. Општински суд је 1. новембра 2004. године пресудио у корист прве подносиоце представке и наложио њеном послодавцу да јој исплати:
 - i. минималну месечну зараду од маја до октобра 2004. године (РСД 35.024 укупно; ЕУР 460), заједно са законском каматом;
 - ii. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 1. маја 2004. године до 30. октобра 2004; и
 - iii. РСД 7.800 (ЕУР 100) за судске трошкове.
18. Део пресуде који се односи на гарантовану месечну зараду и доприносе за пензијско и инвалидско осигурање постао је правоснажан 23. марта 2005. године. Део пресуде у вези са трошковима парничног поступка постао је правоснажан неодређеног дана 2005. године.
19. На предлог прве подносиоце представке Општински суд је 23. јуна 2005. године донео решење о извршењу у вези са

гарантованом зарадом и доприносима за пензијско и инвалидско осигурање, истовремено досудивши првој подносиољки представке додатни износ од РСД 1.500 (ЕУР 20) на име трошкова извршења.

20. Општински суд је 24. јуна 2005. године донео решење о извршењу за трошкове и првој подносиољки представке досудио додатни износ од РСД 2.500 (ЕУР 30) на име трошкова извршења.
21. У оба решења о извршењу наводи се да ће пресуда бити извршена путем преноса са рачуна дужника или продајом одређене покретне имовине и/или непокретне имовине првог дужника.

4. Четврти круг поступака

22. Општински суд је 10. марта 2005. године пресудио у корист прве подносиољке представке и наложио њеном послодавцу да јој исплати:
 - i. гарантовану месечну зараду од 1. новембра 2004. године до 31. јануара 2005. године (РСД 19.040 укупно; ЕУР 235), заједно са законском каматом;
 - ii. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за исти период; и
 - iii. РСД 9.750 (ЕУР 120) за судске трошкове.
23. Ова пресуда је постала правоснажна 14. децембра 2005 . године.
24. На предлог прве подносиољке представке Општински суд је 5. јануара 2006. године донео решење о извршењу, у коме се наводи да ће пресуда бити извршена преносом са рачуна дужника или продајом одређене покретне имовине и/или непокретне имовине првог дужника. Додатни трошкови за извршење нису досуђени.

5. Пети круг поступака

25. Општински суд је 12. октобра 2005. године пресудио у корист прве подносиољке представке и наложио њеном послодавцу да јој исплати:
 - i. гарантовану месечну зараду од 1. фебруара 2005 . године до 30. јуна 2005. године (РСД 33.264 укупно; ЕУР 390), заједно са законском каматом;
 - ii. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за исти период; и
 - iii. РСД 9.750 (ЕУР 115) за судске трошкове.
26. Ова пресуда је постала правоснажна 6. децембра 2005. године.
27. На предлог прве подносиољке представке Општински суд је 5. јануара 2006. године донео решење о извршењу, у коме се наводи да ће пресуда бити извршена путем преноса са рачуна дужника или продајом одређене покретне имовине и/или непокретне имовине првог дужника. Додатни трошкови за извршење нису досуђени.

6. Шести круг поступака

28. Општински суд је 21. фебруара 2006. године пресудио у корист прве подносиоце представке и наложио њеном послодавцу да јој исплати:
- i. гарантовану месечну зараду од 1. јула 2005 . године до 31. децембра 2005. године (РСД 43.080 укупно; ЕУР 495), заједно са законском каматом;
 - ii. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за исти период; и
 - iii. РСД 5.400 (ЕУР 60) за судске трошкове.
29. Ова пресуда је постала правоснажна 23. марта 2006. године.
30. На предлог прве подносиоце представке Општински суд је 3. априла 2006. године донео решење о извршењу за гарантовану месечну зараду и трошкове. Даље је наведено да ће пресуда бити извршена путем преноса са рачуна дужника или продајом одређене покретне имовине и/или непокретне имовине првог дужника. Додатни трошкови извршења нису досуђени.

7. Седми круг поступака

31. Општински суд је 19. октобра 2006. године пресудио у корист прве подносиоце представке и наложио њеном бившем послодавцу да јој исплати:
- i. гарантовану месечну зараду од јануара до априла 2006. године (РСД 31.280 укупно; ЕУР 385), заједно са законском каматом;
 - ii. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 1. јануара 2006. године до 1. маја 2006. године; и
 - ii. РСД 11.700 (ЕУР 145) за судске трошкове.
32. Ова пресуда је постала правоснажна 13. новембра 2006 . године.
33. На предлог прве подносиоце представке Општински суд је 27. новембра 2006. године донео решење о извршењу за гарантовану месечну зараду и трошкове, у коме се наводи да ће пресуда бити извршена путем преноса са рачуна дужника или продајом одређене покретне имовине и/или непокретне имовине првог дужника. Додатни трошкови за извршење нису досуђени.

Б. У вези са другом подносиоцем представке

1. Први круг поступака

34. Општински суд је 19. јануара 2005. године пресудио у корист друге подносиоце представке. Општински суд је 1. фебруара 2005. године изменио ову пресуду у вези са износима доспелим за плаћање и коначно наложио њеном послодавцу да јој исплати:

- i. минималну месечну зараду од 1. јуна 2004. године до 18. новембра 2004. године (РСД 37.326 укупно; ЕУР 335), заједно са законском каматом;
 - ii. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за исти период; и
 - iii. РСД 9.750 (ЕУР 90) за судске трошкове.
35. Ова пресуда је постала правоснажна 21. фебруара 2005. године.
36. Општински суд је 26. септембра 2005. године, на предлог друге подносиоце представке донео решење за извршење минималне месечне зараде и трошкова. Даље је наведено да ће пресуда бити извршена путем преноса са рачуна дужника или продајом одређене покретне имовине и/или непокретне имовине првог дужника. Није јасно да ли су досуђени било какви трошкови у вези са поступком извршења.

2. Други круг поступака

37. Општински суд је 28. септембра 2005. године пресудио у корист друге подносиоце представке и наложио њеном послодавцу да јој исплати::
- i. гарантовану месечну зараду од од 1. децембра 2004. године до 30. јуна 2005. године (РСД 46,178 укупно; ЕУР 545), заједно са законском каматом;
 - ii. гарантовану месечну зараду од од 1. јула 2005. године до 28. септембра 2005. године у износу минималне зараде, према званичним подацима, заједно са законском каматом;
 - iii. доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за исти период;
- и
- iv. РСД 9.750 (ЕУР 115) за судске трошкове.
38. Ова пресуда је постала правоснажна 7. децембра 2005. године.
39. На предлог друге подносиоце представке Општински суд је 27. децембра 2005. године донео решење за извршење гарантоване месечне зараде и трошкова и подносиоце представке досудио додатни износ од РСД 2.250 (ЕУР 25) за трошкове извршења. Даље је наведено да ће пресуда бити извршена путем преноса са рачуна дужника или продајом одређене покретне имовине и/или непокретне имовине другог дужника.

В. Раскид радног односа подносиоце представки

40. Матично предузеће дужника је 5. новембра 2004. године (видети став 7. у горњем тексту) предложило Програм решавања вишка запослених (у даљем тексту: „Програм решавања вишка“). Програм решавања вишка запослених утврђује критеријуме за утврђивање вишка радне снаге и када се запослени прогласе вишком, пружају им се две отворене могућности: (i) да добију

једнократну новчану накнаду; или (ii) да добију отпремнину и примају месечну новчану накнаду због незапослености од социјалног осигурања. Ове могућности су биле предвиђене за све запослене, без обзира да ли су имали нерешена потраживања од предузећа.

41. Прва и друга подносиатељка представке су 7. децембра 2005. године и 8. децембра 2005. године узеле једнократну новчану накнаду.
42. Матично предузеће је 16. октобра 2006. године и 4. септембра 2006. године донело решења о раскиду радног односа са првом и другом подносиатељком представке почев од 11. октобра 2006. године, односно 12. септембра 2006. године. Сходно томе, сва права и обавезе подносиатељки представки престала су почев од тог датума.
43. Прва подносиатељка представке неодређеног датума, а друга подносиатељка представке 12. септембра 2006. године потписале су споразум са послодавцем о регулисању заједничких преосталих дугова на основу зајмова или других потраживања, односно на основу доспелих зарада и доприноса за пензијско и инвалидско осигурање. Без навођења било каквог износа преосталих дугова споразумом је, *између осталог*, предвиђена обавеза послодавца да ће преостале дугове исплатити у року од шест месеци, а ако то не учини, подносиатељке представке имају право да поднесу парничну тужбу ради накнаде.
44. Матично предузеће је 11. октобра 2006. године, односно 12. октобра 2006. године исплатило првој и другој подносиатељки представке по РСД 299.700 (ЕУР 3.700) на име новчане накнаде.
45. Доспели доприноси за пензијско и инвалидско осигурање исплаћени су 9. фебруара 2007. године и 9. октобра 2007. године.

Г. Статус дужника

46. Агенција за приватизацију је 5. новембра 2004. године покренула поступак реструктурирања матичног предузећа, који је још у току. До јула 2013. године, дужници су се и даље састојали од претежно друштвеног и државног капитала.

II РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО И ПРАКСА

47. Релевантно домаће право и пракса наведени су пресудама Суда у предметима *Р. Качапор и друге подносиоце представки против Србије* (бр. 2269/06, 3041/06, 3042/06, 3043/06, 3045/06 и 3046/06, 15. јануар 2008. године, ст. 57-82); *Влаховић против Србије* (број 42619/04, ст. 37-47, 16. децембар 2008. године); *Црнишанин и други против Србије* (бр. 35835/05, 43548/05, 43569/05 и 36986/06, 13. јануар 2009. године, ст. 100-104); *Рашковић и Милуновић против Србије*, бр. 1789/07 и 28058/07, став 65, 31. мај 2011. године; и *Предузеће ЕВТ против Србије* (број 3102/05, ст. 26 и 27, 21. јун 2007. године).

ПРАВО

I ЗДРУЖИВАЊЕ ПРЕДСТАВКИ

48. Суд сматра да, у складу са Правилем 42 став 1. Пословника Суда, представке треба здружити, с обзиром на сличан чињенични и законски историјат.

II НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 1. ПРОТОКОЛА БРОЈ 1 УЗ КОНВЕНЦИЈУ

49. Подносиоце представке су се жалиле да је држава повредила њихово право на мирно уживање имовине, зајемчено чланом 1. Протокола број 1 уз Конвенцију, који у релевантном делу гласи:

„Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.“

A. Допуштеност

50. Суд примећује да представке нису очигледно неосноване у оквиру значења члана 35. став 3. Конвенције. Он даље примећује да нису недопуштене ни по једном другом основу. Према томе, оне се морају прогласити допуштеним.

Б. Основаност

51. Влада је изнела да није дошло до повреде члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију. Поред аргумената о којима је Суд већ расправљао у сличним предметима (видети *Р. Качанор и друге подносиоце представки против Србије*, и *Влаховић*, обе цитиране у горњем тексту), Влада је такође изнела да је, пошто је реструктурирање наложено у јавном интересу, извршење пресуде обустављено у складу са законом, као и са судском праксом Суда, пошто члан 1. Протокола број 1 не јемчи право на потпуну накнаду у свим околностима (*Lithgow и други против Уједињеног Краљевства*, 8. јул 1986. године, став 121., серија А број 102). Штавише, она је тврдила да су се прихватањем новчане исплате из програма решавања вишка запослених, подносиоце представки у овом предмету одрекле права која проистичу из пресуда донетих у њихову корист, као што је био случај треће подносиоце представки у предмету *Гришевић (Гришевић и други против Србије)*, бр. 16909/06, 38989/06 и 39235/06, став 52., 21. јул 2009. године), и према томе немају право на новчану накнаду.
52. Подносиоце представки су потврдиле своје притужбе. Оне су посебно изнеле да се никада нису одрекле права која проистичу из пресуда, и да у складу са праксом Уставног суда, оне и даље имају право да уживају права која проистичу из правоснажних пресуда у њиховим предметима, иако су им одобрена права на основу програма решавања вишка запослених.
53. Ако се вратимо на предметни случај, Суд примећује да је доследно утврђивано да је Тужена држава одговорна за неизвршење пресуда донетих против предузећа са већинским друштвеним капиталом (видети, на пример, *Р. Качанор и друге подносиоце представки против Србије*, цитирана у горњем тексту; и *Гришевић и други*, цитирана у горњем тексту), без обзира да ли су та предузећа у процесу ликвидације или реорганизације (видети, на пример, *Влаховић*, цитиран у горњем тексту, ст. 74-77. и 81; и *Црнишанин и други против Србије*, бр. 35835/05, 43548/05, 43569/05 и 36986/06, ст. 124. и 133, 13. јануар 2009. године), при чему се подразумева да исти закључак важи, *тим пре*, у односу на предузећа где је дошло до накнадне промене структуре њиховог капитала, што је имало за резултат да је већински државни или друштвени капитал. Суд у

конкретним случајевима не налази никакве посебне околности да одступи од овог закључка.

54. Штавише, Суд је већ разматрао практично идентичне околности у предмету *Раиковић и Милуновић* (цитирана у горњем тексту, ст. 69-72.), у коме је, између осталог, утврдио повреду члана 6. Конвенције и члана 1. Протокола број 1. Посебно је утврђено да се неизвршење пресуда донетих против друштвених предузећа, што је предмет овог случаја, јасно разликује од онога у предмету *Lithgow и други*, на који се Влада позвала (видети став 56. у горњем тексту), а који се односи на накнаду за национализовану имовину.
55. Суд сматра да учешћем у програму решавања вишка запослених подносиољке представке нису лишене права која проистичу из правоснажних пресуда донетих у њихову корист с збиром да се, супротно предмету *Гришевић*, оне никада нису одрекле права која проистичу из домаћих пресуда. Влада свакако није доставила никакве доказе за супротно. Према томе, Суд закључује да правоснажне пресуде донете у корист подносиољки представки и даље представљају потраживање у смислу члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију, док се дужи пропуст српских органа да те пресуде изврше не може сматрати поступком у складу са домаћим правом.
56. У светлу горе наведеног, Суд налази да је дошло до повреде члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију.

III НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. СТАВ 1 КОНВЕНЦИЈЕ

57. Обе подносиољке представке су се такође жалиле према члану 6. став 1. Конвенције на пропуст Тужене државе да изврши правоснажне пресуде донете у њихову корист.
58. Члан 6. став 1. Конвенције, у релевантном делу гласи како следи:

„Свако, током одлучивања о његовим [или њеним] грађанским правима и обавезама ... има право на правичну ... расправу ... пред ... судом ...“

A. Допуштеност

59. Суд примећује да су ове притужбе повезане са притужбама разматраним у горњем тексту и да се морај прогласити допуштеним на исти начин.

Б. Основаност

60. Влада је изнела да би Суд требало да узме у обзир само оне делове односних извршних поступака подносиоцима представки који су још у току почев од 3. марта 2004. године, када је Конвенција ступила на снагу у односу на Републику Србију.
61. Суд примећује да су прве пресуде донете у корист прве и друге подносиоцима представке 26. фебруара 2004. године и 19. јануара 2005. године, док су решења за извршење издата 18. марта 2004. године, односно 26. септембра 2005. године, што су најранији датуми од којих би требало посматрати период неизвршења.
62. Суд је већ утврдио да је држава одговорна што није извршила правоснажне домаће пресуде донете против друштвених предузећа (видети *Р. Качанор и друге подносиоцима представки против Србије*, цитирана у горњем тексту, ст. 115-116; *Црнишанин и други*, цитирана у горњем тексту, став 123; и *Гришевић и други*, цитирана у горњем тексту, ст. 68-69). Он не налази ниједан разлог да одступи од овог закључка у конкретном предмету с обзиром да се дужници састоје и од државног и од друштвеног капитала (видети став 46. у горњем тексту), а период неизвршења до сада траје између осам година, односно девет година и шест месеци. Органи Србије према томе нису предузели неопходне мере да изврше пресуде у питању и нису пружили ниједан уверљив разлог за то. Према томе, дошло је до повреде и члана 6. став 1. Конвенције.

IV НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 13. КОНВЕНЦИЈЕ

63. Прва подносиоцима представке је уложила исте притужбе према члану 13. Конвенције.
64. Имајући у виду шта је утврђено у вези са чланом 6. Конвенције (видети став 62. у горњем тексту) и чланом 1. Протокола број 1 (видети став 56. у горњем тексту), Суд сматра да није неопходно да се допуштеноост или основаност истог питања разматрају посебно према члану 13. Конвенције (видети, на пример, *Илић против Србије*, број 30132/04, став 106, 9. октобар 2007. године; *Кин-Стиб и Мајкић против Србије*, број 12312/05, став 90, 20. април 2010. године).

IV ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

65. Члан 41. Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

A. Штета и трошкови

66. Подносиоце представки су тражиле да се држави наложи да им исплати, из сопствених средстава, суме које су им досудили домаћи судови на име месечне накнаде за плаћено одсуство за период од 14. маја 1996. године до 1. маја 2006. године, и од 1. јуна 2004. године до 12. септембра 2006. године, заједно са трошковима домаћих парничних и извршних поступака. Прва подносиоца представке је тражила 300 евра за трошкове настале у поступку пред овим Судом. Друга подносиоца представке је такође тражила те трошкове, али није навела тачан износ, остављајући Суду да о томе одлучи.
67. Влада је тврдила да исплате које су подносиоце представке примиле на основу програма решавања вишка запослених треба одузети од коначно досуђених износа у овом делу. Влада је даље изнела да доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 76 месеци и 13 дана, односно за период од 108 месеци, који припадају првој и другој подносиоци представки, треба одузети од коначно досуђених износа у овом делу.
68. С обзиром на тврдњу Владе, и с обзиром на повреду утврђене у конкретном случају и сопствену праксу (видети *Р. Качапор и друге подносиоце представки против Србије*, цитирана у горњем тексту, ст. 123-126, и *Црнишанин и други*, цитирана у горњем тексту, ст. 137-139), посебно имајући у виду различиту природу досуђених износа утврђених релевантним домаћим пресудама и програмом решавања вишка запослених (видети став 55. у горњем тексту), Суд сматра да Влада мора да плати подносиоцима представки износе досуђене домаћим пресудама (видети ст. 11, 14, 17, 22, 25, 28, 31, 34 и 37.), као и утврђене трошкове извршног поступка (видети ст. 13, 16, 19, 20 и 39. у горњем тексту), умањене за све износе који су им у међувремену исплаћени по овим основима (видети, уз одговарајуће измене, *Р. Качапор и друге подносиоце представки против Србије*, ст. 123-126, и

Црнишанин и други против Србије, ст. 137-139, обе цитиране у горњем тексту).

69. У вези са нематеријалном штетом и трошковима насталим пред овим Судом, Суд сматра да је оправдано и правично да се свакој подносиоци представке досуди по 2.000 евра у овом делу.

Б. Затезна камата

70. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Одлучује* да представке здружи;
2. *Проглашава* притужбе према члану 6. став 1. Конвенције и члану 1. Протокола број 1. у вези са неизвршењем правоснажних домаћих пресуда допуштеним;
3. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције;
4. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију;
5. *Утврђује* да нема потребе да се допуштеност или основаност притужбе према члану 13. Конвенције разматрају посебно;
6. *Утврђује*,
 - (а) да Тужена држава треба да исплати подносиоцима представки, из сопствених средстава и у року од три месеца од датума када пресуда постане правоснажна, у складу са чланом 44. став 2 Конвенције, износе досуђене правоснажним домаћим пресудама као и трошкове извршења умањене за све износе који су им у међувремену исплаћени на овим основама;
 - (б) да Тужена држава треба да исплати свакој подносиоци представке, у истом року, ЕУР 2.000 (две хиљаде евра) на име нематеријалне штете, трошкова, заједно са порезом који се може платити на овај износ, који ће се претворити у валуту Тужене државе по курсу важећем на дан исплате;
 - (в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је

једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке у законском периоду уз додатак од три процентна поена.

7. *Одбија* преостали део захтева подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 15. октобра 2013. године, у складу са правилом 77. ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Stanley Naismith
Секретар

Guido Raimondi
Председник